

Arrest

**nr. 54 961 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 7 september 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 8 september 2009 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07/09/2009 bij onze diensten werd ingediend door :

T., P. (...)

(volgens pp T., M. (...))

Geboren te Nozhai-Yurt op 03/10/1975

(volgens pp Khasavyurt op 31/10/1969)

+ zoon:

T., M. (...)

Geboren te Nazhayurt op 09/07/1999

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid), m.n. : Noch in de oorspronkelijke aanvraag, noch in de verschillende aanvullingen die wij ontvingen van betrokkene, bevindt zich een medisch attest. Derhalve is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn voornamelijk kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals een manifeste beoordelingsfout.

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat het afwijzen van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet strijdig is met artikel 3 EVRM omdat zij bescherming inroept wegens haar gezondheid. De verzoekende partij stelt dat ze per e-mail verschillende ingescande medische attesten doorgestuurd heeft. Zij adstrueert haar middel als volgt:

“Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid. Zij bezorgde per email verschillende ingescande medische attesten. De motivatie is aldus onjuist. Verzoeker voegt de attachments in haar stavende stukken 2.

Over de ontvankelijkheid van een dossier art. 9ter VW beslist een ambtenaar van DVZ. Hij zal onder meer nagaan of het dossier volledig is. Dit houdt in dat hij ook nakijkt of er een medisch attest bij de aanvraag is gevoegd. Hij is niet bevoegd om over de inhoud daarvan te oordelen. Hij zal wel controleren of het attest door een arts is opgesteld, zoals de Vreemdelingenwet vereist. Indien de aanvraag ontvankelijk is, wordt de ernst van het medisch risico door een arts ingeschat. Bijkomende medische

elementen die recenter zijn dan de aanvraag worden wél geëvalueerd in de beslissing over de gegrondheid.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet correct gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet.

Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming.

In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan mag hij niet uitgewezen worden bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd,

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in ons land en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door haar opgeworpen schendingen, zo o.m. art. 10 en 11 Grondwet en art. 2 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 253,1994, R.A.C.E. 1994, z.p.: R.v.St nr, 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Kv.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij laat het volgende gelden, en repliceert daarbij enkel op die aangevoerde schendingen van rechtsregels die worden 'toegelicht'.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de toelichting van het enig middel blijkt dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. Rv.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt.

In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag is vermeld.

De overwegingen laten verzoekster immers toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Verzoeksters vage en ongestaafe kritiek, dewelke feitelijke en juridische grondslag mist, kan aan bovenstaande geen afbreuk doen.

Betreffende de vermeende schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, laat de verwerende partij gelden dat dit artikel uitdrukkelijk stipuleert dat:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)

Artikel 7 van het K.B. tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt vervolgens:

"§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)" (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Verzoekster dient aldus te voldoen aan hoger vermelde wettelijke en reglementaire bepalingen, waarnaar ook in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd verwezen, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen.

In casu heeft verzoekster nagelaten een medisch attest voor te leggen, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk was.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid wordt in de bestreden beslissing, in toepassing van art. 9ter §3 van de wet dd. 15.12.1980 en art. 7 § 1 en 2 van het KB dd. 17.05.2007, dan ook terecht het volgende geoordeeld:

"De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1 van de wet en enig andere dienstige informatie of enig andere dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. va, 17/05/2007 artikel 7, §1, tweede en derde lid), m.n. : Noch in de oorspronkelijke aanvraag, noch in de verschillende aanvullingen die wij ontvingen van betrokkene, bevindt zich een medisch attest. Derhalve is de aanvraag onontvankelijk "

Verzoeksters vage en eerder theoretische beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Dat verzoekster per e-mail verschillende ingescande medische attesten heeft overgemaakt, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster noch in de oorspronkelijke aanvraag, noch in de verschillende aanvullingen een medisch attest heeft overgemaakt en evenmin enig andere dienstige informatie of enig andere dienstig stuk met betrekking tot de ziekte.

In zoverre verzoekster zou verwijzen naar de documenten die haar raadsman op 14.09.2010 per e-mail heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde met deze documenten uiteraard geen rekening heeft kunnen houden toen hij op 08.09.2010 de bestreden beslissing heeft genomen. Deze documenten zijn pas na het nemen van de bestreden beslissing aan de gemachtigde bezorgd.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Voorts meent verzoekster dat de beslissing die een aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk verklaart, mogelijk een schending kan inhouden van artikel 3 EVRM, zodat hierover gemotiveerd moet worden.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen niet dienstig zijn. Indien de vreemdeling niet alle bij KB uitdrukkelijk vereiste documenten toevoegt aan zijn aanvraag, dient de gemachtigde deze onontvankelijk te verklaren. In zulk geval dient het medische risico geenszins meer te worden ingeschat door een arts; evenmin dient de gemachtigde in zijn beslissing nog verder te motiveren nopens art. 3 EVRM.

Vermits niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan dienen de voorwaarden betreffende de gegrondheid van de aanvraag immers niet nader onderzocht te worden, noch diende dienomtrent te worden gemotiveerd. De bestreden beslissing werd geheel terecht in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 7, § 1 4e lid en §2 van het KB van 17 mei 2007 genomen.

De verwerende partij ontkent verder niet dat een vreemdeling die dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, niet zal worden verwijderd. Echter belet dit geenszins dat de aanvraag van de vreemdeling onontvankelijk wordt verklaard bij gebreke aan het voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, noch dat aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Desbetreffend verwijst de verwerende partij naar vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten". (R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

Dit wordt tevens opgemerkt in de bestreden beslissing. Terwijl tevens dient te worden opgemerkt dat:

"Waar verzoeker een inbreuk op artikel 3 EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (...)

Verzoeker maakt noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Evenmin toont hij met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling." (R.v.V. nr. 15.879 dd. 15.09.2008)

In casu kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster zich in zijn inleidend verzoekschrift beperkt tot het uiten van vage en algemene beschouwingen, zonder uiteen te zetten om welke reden art. 3 EVRM geschonden zou worden in zijn concrete geval.

Verzoekster beperkt zich tot het citeren van allerhande algemene mensenrechtenrapporten, doch brengt in haar verzoekschrift geen enkel concreet gegeven aan dat ertoe zou nopen te beslissen dat verzoekster dermate ziek is dat zij het grondgebied niet zou kunnen verlaten.

Voor zoveel als nodig laat de verwerende partij nog gelden dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaan om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM, Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (R.v.St nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002. ...).

Ook in de parlementaire voorbereidingen nopens de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter uitdrukkelijk is bepaald dat:

"Ook hier wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM".

Verzoeksters vage en summier beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de in casu bestreden beslissing.

In casu kan dan ook slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Er is geen sprake van een 'manifeste beoordelingsfout'.

De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen, en ten genoegen van recht gemotiveerd.

Terwijl ook de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden weerhouden.

De verwerende partij merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoekster de mogelijkheid werd gegeven haar standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierbij kon zij alle feitelijke informatie verschaffen die zij wenste te geven, en haar aanvraag met nuttige elementen en stukken staven.

In casu heeft verzoekster bij schrijven dd. 8.05.2009 haar aanvraag ingediend, doch heeft zij nagelaten een identiteitsdocument of de motivering tot vrijstelling van deze voorwaarde, toe te voegen. Het is dan ook verzoekster zelf die onzorgvuldig is geweest door een aanvraag in te dienen, zonder hierbij te voldoen aan deze vereiste van onontvankelijkheid.

*De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het enig middel van verzoekster is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond.”*

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij geen medisch attest aan haar aanvraag of de verschillende aanvullingen gevoegd heeft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Dit vergt tevens een onderzoek van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Artikel 9 bis, §2, 1°-3° van de Vreemdelingenwet somt de volgende gevallen op waarbij de aanvraag om machtiging onontvankelijk dient te worden verklaard:

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Artikel 7, §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : het KB van 17 mei 2007) bepaalt wat volgt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

In het tegenovergestelde geval geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de behandelende ambtenaar-geneesheer of deskundige.”

Uit de samenlezing van voormelde artikelen kan dus besloten worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk kan worden verklaard in onderstaande hypothesen:

- indien men zich bevindt in een van de gevallen beschreven onder artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet (ook verwijzend naar artikel 9 bis, §2, 1°-3° van de Vreemdelingenwet);
- indien men zijn aanvraag niet met een aangetekend schrijven heeft gericht aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris;
- indien de in artikel 7, §1 van het KB van 17 mei 2007 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag zijn gevoegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag in casu onontvankelijk verklaard werd omdat de verzoekende partij geen medisch getuigschrift aan haar aanvraag of de daarbij behorende aanvullingen gevoegd heeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. Deze aanvraag telde zes bladzijden, maar bevatte geen medisch attest. Op 15 december 2009 stuurde de verzoekende partij een eerste e-mail naar de verwerende partij. Deze e-mail bevatte evenmin een medisch attest. Op 19 december 2009 stuurde de verzoekende partij een tweede e-mail naar de verwerende partij. Deze e-mail bevatte een document, met name een rapport van *médecins du monde 'l'accès aux soins en république de Tchétchénie'* van februari 2005. Hiermee wou de verzoekende partij de medische situatie in Tsjetsjenië aantonen. Deze e-mail van 19 december 2009 bevatte evenwel geen medisch getuigschrift. Op 12 mei 2010 stuurde de verzoekende partij een derde e-mail naar de verwerende partij. Hierin stelde de verzoekende partij: *“in bijlage vindt U een document (9bis) in de zaak die U aanbelangt. Ik dank U hiervan kennis te willen nemen en verblijf verder ter Uwer beschikking.”* Deze e-mail betreft bijgevolg niet de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en bevatte evenmin een medisch attest. Op 14 september 2010 stuurde de verzoekende partij een vierde e-mail naar de verwerende partij. Deze e-mail bevatte verschillende medische verslagen en een medisch getuigschrift gedateerd op 21 september 2009. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd of deze samenvatting van het verloop van de mails correct is, waarop de verzoekende partij stelt dat zij hierop niet kan antwoorden en dat zij haar dossier niet kent.

De Raad dient in casu vast te stellen dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen medisch getuigschrift aan de verwerende partij overgemaakt heeft. Slechts na het nemen van de bestreden beslissing, heeft de verzoekende partij aan de verwerende partij een medisch getuigschrift overgemaakt. De verzoekende partij kan de verwerende partij bijgevolg niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze per e-mail verschillende ingescande medische attesten aan de verwerende partij bezorgd heeft en dat *“verzoeker voegt de attachments in haar stavende stukken 2”*. De Raad wijst er vooreerst op dat het verzoekschrift van de verzoekende partij slechts één bijlage bevat, met name de bestreden beslissing. In de inventaris van het verzoekschrift wordt ook naar 1 bijlage verwezen, met name de bestreden beslissing. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen bewijs bij dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing een medisch getuigschrift neergelegd heeft, minstens toont zij dit niet aan.

Op grond van deze gegevens kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht beslissen dat de verzoekende partij geen medisch getuigschrift neergelegd heeft voor het nemen van de bestreden beslissing en de aanvraag bijgevolg onontvankelijk verklaren.

Daar de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen medisch attest aan de verwerende partij voorgelegd heeft, diende er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom "het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken." Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar aanvraag ook geen medische problematiek uiteengezet heeft. De aanvraag van de verzoekende partij luidt als volgt:

"Verzoek overeenkomstig art. 9 ter van de Wet van 15 december 1980 gewijzigd door de wetten van 15 september en 27 december 2006.

Bf Dienst Vreemdelingenzaken nummer (...)

Ik heb de eer u te melden de raadsman te zijn van Mevrouw T. P. (...) met DVZ nummer (...) geboren te Nazhayurtop 03-10-1975 nationaliteit: Russische Federatie, etnisch Tsjetsjeense.

Overeenkomstig art. 9 ter van de wet van 15 december 1980 gewijzigd door de wetten van 15 september en 27 december 2006 verzoekt mijn cliënte u eerbiedig om een machtiging tot verblijf wegens ernstige medische problemen.

Mijn cliënte is afkomstig uit Tsjetsjenië. Zij heeft er ernstige problemen gekend.

Verzoekster kan onvoldoende rekenen op medische verzorging in de Tsjetsjeense republiek en de Russische Federatie.

Het is voor verzoekster onmogelijk om terug te keren.

Teruggaan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen, is dus niet mogelijk, niet enkel gezien de precaire medische toestand, maar tevens omwille van de vrees voor het leven.

De Raad van State besliste hieromtrent reeds het volgende:

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonbaar dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen." (R.v.St. nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVELIER, B.)

De Belgische normen worden gevolgd en volgens onze cultuur die trouwens mooie affiniteiten heeft met de Tsjetsjeense cultuur, die een heel mooie cultuur is.

Het CGVS is van oordeel dat de Conventie van Genève van toepassing is op de Tsjetsjenen die een risico lopen op vervolging (het motief van de vervolging, politiek of etnisch, ligt binnen het toepassingsgebied van de conventie)

Het CGVS oordeelt dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië en dat de situatie van Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig is.

Daarnaast dient gewezen te worden naar de jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie.

Verschillende elementen van de Vluchtelingendefinitie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn immers bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

De VBC is van oordeel dat de Tsjetsjeense bevolking actueel het slachtoffer is van groepsvervolging.

Groepsvervolging werd door de VBC gedefinieerd als zijnde « une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci ».

Momenteel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tsjetsjenië.

De daders hiervan zijn meestal "gemaskerde mannen, gewapend en 'half in militaire outfit", het zou kunnen gaan om federale troepen, Tsjetsjeense milities of nog anderen...

De ontvoeringen gaan gepaard met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde personen wordt nooit teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

Wanneer verzoeker zich voor verzorging naar Moskou zou moeten dreigt men op het 'propiska-systeem' te stuiten. Bij aankomst in Moskou zou hij zich moeten aanmelden bij de lokale politiebureaus om zich te laten registreren en een aanvraag in te dienen teneinde een verblijfstitel te bekomen die hem zou toelaten daar op legale wijze gedurende meer dan drie maanden te verblijven. Of deze aanvraag zou ingewilligd worden, is absoluut onzeker. Uit een landenrapport van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor van de U.S. Department of State dd. 4 maart 2002 blijkt dat personen die verhuizen binnen of naar Rusland, ernstige problemen ervaren bij registraties in bepaalde steden, waaronder Moskou (DEPARTMENT OF STATE, Russia, Country Reports on Human Rights Practices Released by the Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor March 4, 2002 ([http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2001/eur/8331 .htm](http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2001/eur/8331.htm))):

"The Constitution provides citizens with the right to choose their place of residence freely; however, some regional governments continued to restrict this right through residential registration rules that closely resemble the Soviet-era "propiska" (pass) regulations. Although the rules were justified as a notification device rather than a control system, their application has produced many of the same

restrictive results as the propiska system. Citizens must register to live and work in a specific area within 7 days of moving there. Citizens changing residence within the country, as well as persons with a legal claim to citizenship who decide to move to Russia from other former Soviet republics, often face enormous difficulties or simply are not permitted to register in some cities. Corruption in the registration process in local police precincts is a problem. Police demand bribes when processing registration applications and during spot checks for registration documentation. UNHCR and refugee rights NGO's cited Stavropol, Krasnodar, Moscow, and St. Petersburg as being the cities least open to migrants (although some NGO's dispute including St. Petersburg on this list). The fees for permanent and temporary registration remained low. The Government and city governments of Moscow and other large cities defended registration as necessary in order to control crime, keep crowded urban areas from attracting even more inhabitants, and earn revenue."

Sinds de bomaanslagen door 'terroristen uit de Kaukasus' in Moskou enkele jaren geleden geldt dit probleem des te meer inzake dergelijke aanvragen van personen uit de Kaukasus.

Een rapport over de Russische verblijfswetgeving van de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch stelt dat het propiska-systeem het recht op bewegingsvrijheid en andere mensenrechten aantast en bijgevolg reeds meerdere malen ongrondwettelijk werd bevonden door het Russisch Grondwettelijk Hof. Desondanks blijft dat propiska-systeem gehandhaafd in de eerste plaats in Moskou. Het rapport stelt dat de burgemeester van Moskou de politie de opdracht gaf het oude registratiesysteem te handhaven, dat het in Moskou gehanteerde registratiesysteem het strengste is van gans Rusland, dat de politie het uiterst discriminatoir toepast ten nadele van personen met een donkerder huidskleur en dat dit alles gepaard gaat met veralgemeende afpersing, vernietiging van identiteitsdocumenten, aantasting van de privacy en zelfs aantastingen van de fysieke integriteit.

Dat de doortastende manier waarop de Moskouse politie met niet-geregistreerde 'vreemdelingen' omgaat, nog steeds bestaan wordt ook bevestigd door een recent rapport van het U.S. State Department dd. maart 2003 (Country Reports on Human Rights Practices, Released by the Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor, March 31, 2003 (<http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2002/18388.htm>)):

(...)

d. Freedom of Movement within the Country, Foreign Travel, Emigration, and Repatriation

The Constitution provides for these rights; however, the Government placed restrictions on freedom of movement within the country, migration, and foreign travel.

The Government has imposed registration requirements on domestic travel. All adults are issued internal passports, which they must carry while travelling and must register with local authorities for visits of more than 3 days (in Moscow for visits more than 24 hours); however, travellers not staying in hotels usually ignored this requirement. These internal passports also are required for obtaining many governmental services. There have been several disputes between the central authorities and regional governments regarding the internal passports. The Constitution provides citizens with the right to choose their place of residence freely; however, some regional governments continued to restrict this right through residential registration rules that closely resemble the Soviet-era "propiska" (pass) regulations. Although authorities justified the rules as a notification device rather than a control system, their application produced many of the same restrictive results as the propiska system. Citizens must register to live and work in a specific area within 7 days of moving there. Citizens changing residence within the country, as well as persons with a legal claim to citizenship who decide to move to the country from other former Soviet republics, often faced great difficulties or simply were not permitted to register in some cities. Corruption in the registration process in local police precincts remained a problem, Police demanded bribes when processing registration applications and during spot checks for registration documentation. UNHCR and refugee rights NGOs cited Stavropol, Krasnodar, Moscow, and St. Petersburg as being the cities least open to migrants (although some NGOs dispute including St. Petersburg on this list). The fees for permanent and temporary registration remained low. The Government and city governments of Moscow and other large cities defended registration as necessary in order to control crime, keep crowded urban areas from attracting even more inhabitants, and earn revenue. The City of Moscow -was forced to defend its registration requirement in court. Despite nearly 3 years of litigation, the registration requirement remained in effect, and the practice-which police reportedly used mainly as a means to extort money-continued at year's end.

While federal law provides for education for all children in the country, regional authorities frequently denied access to schools to the children of unregistered persons, asylum seekers, and migrants because they lacked residential registration (see Section 5).

According to NGOs, the city of Moscow and some others frequently violated the rights of nonresidents and ethnic minorities, as well as the rights of those legitimately seeking asylum. Moscow police, particularly special duty OMON units, conducted frequent document checks, particularly persons who were dark-skinned or appeared to be from the Caucasus. There were many credible reports that police imposed fines on unregistered persons in excess of legal requirements and did not provide proper receipts or documentation of the fine. According to HRW and church ministries tracking interethnic violence, it was not unusual for darker-skinned persons to be stopped at random and for officers to demand bribes from those without residence permits.

(...)

Sinds de bomaanslagen door 'terroristen uit de Kaukasus' in Moskou enkele jaren geleden geldt dit probleem des te meer inzake dergelijke aanvragen van personen uit de Kaukasus. Dat de doortastende manier waarop de Moskouse politie met vreemdelingen omgaat, nog steeds bestaat, wordt ook bevestigd door dat recent rapport van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor van de U.S. Department of State dd. 8 maart 2006 blijkt dat personen die verhuizen binnen of naar Rusland, ernstige problemen ervaren bij registraties in bepaalde steden, waaronder Moskou ([http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2005/61671 .htm](http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2005/61671.htm)):

National/Racial/Ethnic Minorities

The law prohibits discrimination based on nationality; however, Roma, persons from the Caucasus and Central Asia, and dark skinned persons and foreigners faced widespread governmental and societal discrimination, which was often reflected in official attitudes and actions (see section 1.c).

Federal and local measures to combat crime continued to be applied disproportionately to persons appearing to be from the Caucasus and Central Asia, Police reportedly beat, harassed, and demand bribes from persons with dark skin, or who appeared to be from the Caucasus, Central Asia, or Africa Ethnic which police reportedly used mainly as a means to extort money-continued at year's end.

(...)

Uit een landenrapport van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor van de U.S. Department of State dd. 8 maart 2006 blijkt dat personen die verhuizen binnen of naar Rusland, ernstige problemen ervaren bij registraties in bepaalde steden, waaronder Moskou (<http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2005/61671.htm>):

d. Freedom of Movement within the Country, Foreign Travel, Emigration, and Repatriation

The law provides for these rights; however, the government placed restrictions on freedom of movement within the country and on migration.

All adults are issued internal passports, which they must carry while travelling internally, and they are expected to register with the local authorities within a specified time of their arrival at their new location. The authorities often refused to provide governmental services to individuals without internal passports or the proper registration. A government decree enacted in December 2004 extended the grace period for registration given to an individual arriving in a new location from 3 to 90 days; however, immediately following the law's announcement, the Moscow police chief ordered the police to continue its document checks on the streets to verify document authenticity. Darker skinned persons from the Caucasus or Central Asia were often singled out for document checks. There were many credible reports that police arbitrarily imposed fines on unregistered persons in excess of legal

Zoals vermeld in art. 7§1 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 legt mijn cliënte u volgende documenten voor:

- 1/ afschrift van het nationaal paspoort;
- 2/ een medisch getuigschrift aangaande de ziekte
- 3/ andere dienstige medische attesten

Ik meen dan ook dat huidige aanvraag perfect past in de filosofie van de Wet van 15 december 1980 en van de bepalingen betreffende de toepassing van art. 9 ter Vw.

Het is in deze omstandigheden dat mijn cliënt u verzoekt om haar een machtiging tot verblijf te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven.

Ik zou u tevens vriendelijk willen vragen mij op de hoogte te houden van elk gevolg u zal geven aan dit verzoek."

Verzoeker maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). De verzoekende partij beperkt zich in het middel tot de bewering dat teruggaan naar haar land van herkomst bijzonder moeilijk is gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens gezien de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staan. De verzoekende partij brengt evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstruering van deze kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Tot slot herhaalt de Raad dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nagelaten heeft een medisch getuigschrift aan haar aanvraag toe te voegen. Bijgevolg kon de verwerende partij niet onderzoeken of de *“ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling”*, wat een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen uitmaken. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 2 EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69 314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 2 EVRM en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook niet in de repliekmemoorie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN